ЗМІСТ

Іграшок повний будинок

КУПИТИ

Переглянути та купити книгу на **book2go.com.ua**

Про книгу

Різдво - одне з найочікуваніших і найщасливіших свят, якого з нетерпінням чекають і малеча, і дорослі. Але, на жаль, усе хо- роше швидко минає, а щоби відчуття різдвяного дива тривало якомога довше, ми створили для найменших адвент-книжку про їхні улюблені іграшки.

Щодня з 1 по 25 грудня читайте з батьками по одній казочці й наближайте улюблене свято! А написали диво-книжку відомі дитячі українські письменниці: Оксана Лущевська, Христя Венгринюк, Ольга Купріян, Валентина Вздульська та Галина Ткачук.

Беріть улюблені іграшки - й гайда читати разом! Свято наближається!

Іграшок повний будинок

Намалювала
Анна Вільчинська

Чорні вівці®

Іграшок повний будинок

Наталювала
Анна Вільчинська

ЧОРНІ ВІВЦІ®

УДК 82-342
І 27

І 27 **Іграшок повний будинок** / упор. Оксана Лущевська ; ілюстрації Анни Вільчинської. — Чернівці : Книги — XXI, 2023. — 104 с.

ISBN 978-617-614-444-1
ISBN 978-617-614-467-0 (електронне видання)

Різдво — одне з найочікуваніших і найщасливіших свят, якого з нетерпінням чекають і малеча, і дорослі. Але, на жаль, усе хороше швидко минає, а щоби відчуття різдвяного дива тривало якомога довше, ми створили для найменших адвент-книжку про їхні улюблені іграшки.

Щодня з 1 по 25 грудня читайте з батьками по одній казочці й наближайте улюблене свято! А написали диво-книжку відомі дитячі українські письменниці: Оксана Лущевська, Христя Венгринюк, Ольга Купріян, Валентина Вздульська та Галина Ткачук.

Беріть улюблені іграшки — й гайда читати разом! Свято наближається!

© Книги — XXI, 2023
© Христя Венгринюк, Валя Вздульська, Ольга Купріян, Оксана Лущевська, Галина Ткачук, 2023, *текст*
© Анна Вільчинська, 2023, *ілюстрації*

ISBN 978-617-614-444-1
ISBN 978-617-614-467-0 (електронне видання)

Усі права застережено

1
грудня

Динозавр Зелений Шуруп

Уночі Данило прокинувся від того, що хтось тоненько завивав у нього під вікном.

«Гей, хто це там так тоненько завиває?» — подумав Данило й навшпиньки підкрався до підвіконня.

З вікна третього поверху було видно дитячий майданчик. Над майданчиком (хтозна-скільки треба поверхів угору) світив місяць.

І нікого, хто міг би так тоненько завивати, ні внизу, ні вгорі не було. Данило вирішив, що йому наснилося. Він посунув назад до ліжка й пірнув під ковдру, наче рибка в море.

Але наступної ночі виття повторилося. І наступної. І потім теж. Данило навіть почав розрізняти деякі слова.

— Допоможіть! Допоможіть! — гукав хтось.

Хлопчик нічого не сказав про це мамі. Мама й так хвилювалася через усе. Данило чекав, коли з війська приїде тато.

Тато приїхав аж перед Різдвом.

— Знаєш, татку, уночі на дитячому майданчику хтось виє на місяць, — прошепотів Данило.

— Справді? — тато поставився до цієї новини дуже серйозно. Данило пояснив:

— Мені здається, цей хтось кличе на допомогу.

— Коли так, — сказав тато, — ходімо перевіримо.

Данило з татом спустилися сходами на перший поверх і вийшли на дитячий майданчик. Там не було ні душі. Аж тут хтось як завиє:

— У-у-у-у-у! Допоможіть!

— Без паніки! — скомандував Данилів тато. І відразу стало зрозуміло, що він не жартує.

Завивання тут-таки вщухло.

Данило кинувся на голос.

У пісочниці, присипаний примерзлим піском, сидів динозавр Зелений Шуруп. Він мерз і здавався дуже самотнім.

— Зачекай, — сказав Данило до динозавра. Він швидко вирив

Зеленого Шурупа з піску й заховав за пазуху. — Тепер тобі краще?

— Еге ж, дякую! — сьорбнув носом динозавр Зелений Шуруп. — Моя дівчинка поїхала далеко-далеко. Вона не встигла мене забрати з пісочниці. Це тому я кличу на допомогу.

— Зрозуміло, — кивнув Данило.

Вони з татом віднесли динозавра Зеленого Шурупа додому й посадили під різдвяну ялинку.

— Тепер тобі вже не хочеться вити? — запитав Данилів тато.

— Ще трішечки хочеться, — відповів динозавр Зелений Шуруп. — Але ви мені надзвичайно допомогли!

А мама принесла всім чаю і різдвяних пряників.

— Це дуже чемний динозавр, — сказала вона. — Хай поживе з нами, поки його дівчинка не повернеться.

Данило страшенно зрадів, що динозавр житиме з ними. А Зелений Шуруп зрадів, що тепер не сам. Він більше не вив уночі. Хіба тільки іноді.

А ще тато й мама Данила написали імейл дівчинці динозавра. І вона відповіла. Написала, що дуже сумує за своїм улюбленцем. І що обов’язково-преобов’язково до нього повернеться.

Валя Вздульська

2
грудня

Кіра будує дім

Кіра мала будиночок на дереві. О, це був пречудовий будиночок! Тато змайстрував його сам. Кіра занесла туди свої улюблені іграшки (звісно, не всі). Поки у великому будинку робився ремонт, дівчинка мала власний куточок, власний маленький дім.

Восени Кіра ще іноді навідувала свій будиночок на дереві, хоч і сидіти там подовгу, як улітку, було вже холодно. Мала змушена була надівати товсті шкарпетки, але й у них мерзли ноги.

Узимку Кіра переважно сиділа вдома. Яка страшна нудьга! У їхньому закапелку не було жодної дитини, крім Якова та його малого брата, досить діставучого. Кіра з Яковом ховалися в її будиночку на дереві, поки мами ловили Макса по подвір'ю. Макс хотів би й сам залізти в будиночок, але діти втягували мотузяну драбину до себе нагору. Часом Кірі було шкода Макса, але Яків був непохитний: якщо взяти малого із собою, доведеться за ним стежити. А тоді все: прощавай, дитинство!

Навесні Яків і Макс поїхали з міста. Кіра з мамою і татом також зібралися і поїхали машиною далеко-далеко. Кіру розбудили вночі. Усе трапилося так швидко, що вона навіть не взяла своїх іграшок. Тільки Тюля — м'якого тюленя. Іграшку подарувала Кірі на день народження її найкраща подружка.

Дівчинка проспала всю дорогу. А на ранок тато привіз їх до дядечка, якого Кіра досі ніколи не бачила.

Дядечко мешкав у величезному будинку, який звів сам. Усе в цьому будинку було гарно, крім іграшок. Їх не було вза-га-лі! Дядечко мав двох дорослих синів, які мешкали в гуртожитку.

— Купімо тобі якусь іграшку, — сказала мама. Але саме зараз Кіра не хотіла якоїсь іграшки. Кіра хотіла свої іграшки, що лишилися вдома.

— Ми всі втомлені. Відпочиньмо трохи, а тоді поїдемо в магазин купити тобі все, що потрібно, — запропонував тато.

— Я не втомлена! — заперечила Кіра й зачинилася в кімнаті одного з двоюрідних братів.

Кіра мала намір сидіти там завжди. Вона саме щойно пообідала, тож

їсти не хотіла. Дівчинка виспалася в машині, тож не була сонною. А от ображеною була, адже мама з татом узяли свої речі — кожен по валізці! І по рюкзаку. А їй, Кірі, додумалися взяти тільки одяг.

Дівчинка роззирнулася кімнатою. Тюль захотів спати, тож Кіра вклала його на ліжко, застелене картатою зеленою ковдрою.

На поличках стояли книжки й жужмом складені дроти, навушники, зарядки і старі телефони. У кутку стояла гітара. Кіра ліниво бренькнула. Нудно!

У цю мить вона відчула нестримне бажання помалювати.

«Гадаю, нічого страшного не станеться, якщо я пошукаю в шухлядах папір, олівці та фломастери», — подумала дівчинка.

Вона висунула найбільшу шухляду й охнула: у тій було навалено цілу гору детальок від конструктора. Це були різнобарвні палички із круглими магнітами з обох боків. Магніти кріпилися між собою, тож можна було будувати доти, доки не закінчаться детальки. Кіра засумнівалася, чи зможе вона побудувати щось настільки велике, щоби ці детальки закінчилися. Мабуть, це був би цілий будинок!

— Ідея! — щасливо вигукнула Кіра. Вона геть забула про малювання.

Дівчинка вийняла шухляду й вивалила весь її вміст на килим посеред кімнати. Примружила ліве око та прикинула, де має бути фундамент її споруди. Тоді скріпила кілька паличок, щоби спробувати, як воно. Справа так її захопила, що Кіра навіть не помітила, як прокинувся Тюль. І як тато тихо прочинив двері й зазирнув у кімнату. Кіра зводила величезний будинок! А біля нього вона планувала поставити менший, схожий на той, що має вдома, на дереві.

Поставивши останню детальку й намилувавшись своєю роботою, Кіра позіхнула. За вікном було сіро, а в будинку дядечка — тихо. Дівчинка взяла Тюля і прилягла на чужому ліжку. Зараз вона тільки трошки подрімає, а тоді… гаразд, погодиться на мамину пропозицію.

— Але ж який гарний дім я збудувала! — пробурмотіла Кіра й солодко заснула.

Ольга Купріян

– ГУСИ-ГУСЕНЯТА,

3
грудня
– ГУСИ-ГУСЕНЯТА,

Песик

Рудий іграшковий пес сидів на дереві й підморгував Соні блискучим зеленим оком.

— Я заберу його! — дівчинка підстрибнула під гілкою, зняла іграшку та пригорнула до себе.

— Може, хтось його загубив? — мама погладила рудого по голові. — Тоді треба його лишити тут, щоби знайшовся.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ